

Zij geloofde altijd
in sprookjes, maar
hij ziet alles als een
nachtmerrie

WESTEN WIND

KOMPAS SERIE 3

BRITTAINY C. CHERRY

Proloog

Stella (6 jaar oud)

‘Dat is niet ons probleem,’ klonk Catherines stem vanuit het huis. Ik zat op de schommelbank op Kevins veranda achter het huis met Grams naast me. Iedereen noemde haar Maple, omdat ze zo zoet was als ahornsiroop. Mama zei altijd dat Grams wel een grootmoeder voor de hele wereld leek, omdat ze voor alles en iedereen zorgde die dat nodig had. Maar ik was het allergelukkigst, omdat ik Maple Grams mocht noemen en ze voor mij ook echt een soort oma was.

De afgelopen paar dagen had ze voor mij gezorgd omdat ik dat nodig had, denk ik.

We zaten uit te kijken over zee, terwijl de golven stuksloegen op de kust. Het huis van Catherine en Kevin was mijn lievelingsplek, en ik vond het altijd fijn als ik van Grams mee mocht om haar te helpen. Toen Kevin nog klein was, was Grams zijn nanny, en toen hij volwassen was, hield hij haar aan om zijn huishouden te runnen. Kevin leerde mama kennen toen ze voor hem begon schoon te maken. Ze scheelden maar twee jaar in leeftijd en werden beste vrienden. Een leven zonder Kevin of Grams heb ik nooit gekend. Zij waren er ook allebei bij toen ik in het St. Michael’s Hospital geboren werd, heeft mama me een keer verteld. Op mama na waren Kevin en Grams de twee mensen die voor mij het meest betekenden.

Grams' bijnaam was zelfs mijn tweede voornaam: Stella Maple Mitchell.

'Wat verwacht je van me, Catherine? Stella is familie. Sophie was verdomme mijn beste vriendin!' tierde Kevin tegen Catherine. Ik had hem nog nooit zo horen schreeuwen. Ik wist niet eens dat hij wist hoe dat moest.

'Maar ik ben toch degene die het allerbelangrijkst voor je is?! Je partner!' riep Catherine terug. Dat verbaasde me nou weer niet. Als Catherine niet druk bezig was met haar make-up en andere dingen, ging ze wel vaker tekeer. 'En voor mij voelt het niet goed om een meisje op te voeden dat niet eens mijn eigen kind is.'

'We wilden een gezin,' zei Kevin tegen haar.

'Ja, een eigen gezin. Niet de restjes van een ander,' kaatste Catherine terug.

'Wat is ze toch een krenge,' mompelde Grams, die vol afkeer haar hoofd schudde.

'Lelijk woord,' zei ik tegen haar.

Glimlachend keek ze me aan en knikte. 'Ja, lieverd. Maar op sommige momenten in het leven kun je alleen met lelijke woorden duidelijk maken hoe vreselijk iets of iemand is.'

'Is Catherine kwaad op mij?' vroeg ik, terwijl ik met de schelpen-ketting speelde die Grams voor me had gemaakt. Ze verzamelde schelpen, en vanaf het moment dat ik had leren lopen liepen we vaak over Kevins terrein om die te rapen, terwijl Grams me verhalen vertelde over de zee.

Ze wist veel over goden en godinnen, en vertelde me daar uitgebreid over. Over de goden van het land, de goden van de wind en de goden van het vuur. Ik was dol op al die verhalen, maar het mooiste vond ik die over Yamiya, de godin van de zee.

Grams en mama geloofden allebei in goden en godinnen. Toen ze elkaar leerden kennen, hadden ze er veel plezier in om hun tradities en overtuigingen met elkaar te delen. Ze leerden mij al

op jonge leeftijd liedjes en dansjes over Yamiya, en we gingen de godin van de zee vaak liefde en licht brengen.

Grams zei dat Yamiya mijn lievelingsgodin was, omdat ik net als zij en mama een watersterrenbeeld had. Ik wist niet zo goed wat dat betekende, behalve dan dat Grams zich elke maand bij volle en bij nieuwe maan een beetje apart begon te gedragen. Maar Grams zei dat ik me zo tot het water aangetrokken voelde omdat mijn verjaardag in maart viel.

Soms denk ik dat het alleen maar was omdat ik het zo leuk vond om in het water rond te spetteren.

Grams schudde haar hoofd. ‘O nee, lieverd, ze is niet kwaad op jou. Ze is alleen maar...’ Terwijl ze luisterde naar hoe Catherine binnen tekeering, kneep ze haar ogen tot spleetjes. ‘Ze is alleen maar...’

‘Een kring?’ vroeg ik.

Grams lachte en knikte. ‘Ja. Maar laten we dat maar voor ons houden.’ Ik boog mijn hoofd en keek naar de schelpenketting. ‘Was mama maar hier?’

‘Ik weet het. Dat zou ik ook graag willen.’

‘Denk je dat ze ons mist?’

‘O, lieverd. Meer dan je ooit zult beseffen.’ Grams pakte haar tas en haalde er een heel grote schelp uit. ‘Luister hier maar eens naar.’ Ze drukte de schelp tegen mijn oor. ‘Hoor je dat?’

‘Het klinkt net als de zee!’ riep ik uit.

‘Ja, dat klopt, en daar is je moeder nu. Ze is nu onderdeel van de zee, van de andere wereld.’

Ik fronste. ‘Kan ze nog terugkomen?’

‘Niet als mens van vlees en bloed, maar als je het water ingaat, weet ik zeker dat je haar kunt voelen. Weet je nog wat ik je over Yamiya vertelde, dat die ons allemaal beschermt?’

Ik knikte.

‘Nou, je moeder is naar de godin in de zee toe gegaan, en tel-

kens als je haar wilt voelen, kun je het water inlopen en haar liefde inademen. Bovendien kun je in zee wensen doen, dan helpen Yamiya en je moeder je om die te laten uitkomen.’

Ik kneep mijn ogen samen. ‘Kan ik haar voelen in zee en wensen doen wanneer ik maar wil?’

‘Ja. Wanneer je maar wilt.’

‘Nu... bijvoorbeeld?’

Grams kwam met een sprongetje van de schommelbank en stak haar hand naar me uit. ‘Ja, nu.’ Ik pakte haar hand en ze trok me overeind. Toen hurkte ze neer om me in de ogen te kunnen kijken. ‘Wie het eerst bij het water is! De winnaar mag vanavond voor ons allemaal haar lievelingstoetje uitkiezen.’

‘Wat is jouw lievelingstoetje?’

‘Lever met uitjes.’

Ik trok een vies gezicht. ‘Jakkas! Dat wil ik niet, hoor!’

‘Dan kun je maar beter hard rennen. Eén... Twee... Drie... Start!’ riep ze.

Terwijl de zon slaap begon te krijgen en de lucht eruitzag als gespannen suiker, holde ik naar het water. Maaiend met mijn armen rende ik zo snel als mijn benen me konden dragen weg. Ik vloog het water in. Het raakte mijn tenen, toen mijn enkels en daarna mijn knieën. Ik draaide me om toen de golven tegen me aan sloegen, en even later voegde Grams zich bij me. We lachten en dansten, en terwijl het water met ons meebewoog voelde ik mama’s liefde.

Misschien had Grams gelijk. Misschien was mama nu echt wel deel van de zee. Daar werd ik blij van, want dat betekende dat ik elke keer dat ik met haar wilde praten alleen maar het water in hoefde te gaan. Bovendien had Grams gezegd dat ik mama ook kon zien als ik naar mezelf keek. Van mijn krulhaar tot en met mijn bruine huid zag alles aan mij er net zo uit als bij mama, zelfs mijn ogen en neus.

We bleven een hele tijd in het water. Pas toen Kevin naar ons

toe kwam, hielden we op met ons gespetter. Hij leek moe en een beetje verdrietig, maar sinds mama onderdeel was geworden van de zee was dat al de hele tijd zo.

Grams zei dat hij verdrietig was omdat hij met mama zijn zielsverwant had verloren. Ook al waren ze niet getrouwd geweest, zoals Kevin en Catherine, toch was Grams ervan overtuigd dat een beste vriend of vriendin heel goed iemands zielsverwant kon zijn. En als je je beste vriend of vriendin verloor, voelde dat alsof je eigen hart ook even stopte met kloppen.

Ik hoopte maar dat Kevins hart zou doorkloppen. Ik vond het helemaal niet leuk dat hij verdrietig was.

Op blote voeten liep Kevin door het zand. De mouwen van zijn witte overhemd had hij opgerold en hij had zijn handen in de zakken van zijn blauwe broek gestoken. Hij gaf me een soort glimlach. ‘Een soort glimlach’ was als iemand zijn best deed om zijn lippen in een echte glimlach te plooiën, maar daar halverwege te moe voor bleek te zijn en bleef steken in iets wat meer weg had van een frons.

Grams en ik stonden in het water toen Kevin met die soort glimlach onze kant op keek. ‘Alles goed?’ vroeg Grams.

Hij knikte.

Grams trok een wenkbrauw op. ‘En met Catherine?’

Zijn soort glimlach veranderde in een volledige frons. ‘Is geen probleem meer.’

‘Het spijt me voor je,’ zei Grams.

‘Mij niet,’ antwoordde Kevin. ‘Hé meisje, ik heb een vraag voor je.’

‘Vraag maar!’ riep ik terwijl de golven me heen en weer gooiden.

‘Wat zou je ervan vinden om voorgoed bij me te blijven?’

Mijn ogen werden groot en het voelde alsof mijn hart uit elkaar zou barsten. ‘Echt waar?’

‘Ja. Volgens mij zijn jij en ik een goed team, denk je niet? En Grams kan natuurlijk ook blijven, in het gasthuis.’

Grams knikte.

‘Als je wilt dat ik blijf, dan blijf ik, Kevin.’

‘Dat zou ik fijn vinden,’ antwoordde hij. ‘Ik zal je nodig hebben.’

‘Gaan we dan allemaal hier bij elkaar wonen?’ vroeg ik. ‘Als een gezin?’

‘Ja. Als een gezin. Hoe lijkt dat je?’ vroeg Kevin.

‘Voor altijd?’

Hij knikte. ‘Voor altijd.’

Ik had geen tijd om meer tegen hem te zeggen, want ik rende al naar hem toe en vloog hem in de armen. Grams kwam er ook bij, en in een groepsknuffel hield ik ze allebei zo stijf vast als ik maar kon.

‘Bedankt, mama,’ fluisterde ik, terwijl ik Kevin tegen me aan drukte.

Grams en Kevin wisten het niet, maar in de zee had ik gewenst dat ik weer een familie zou hebben. Op dat moment wist ik dat de zee écht krachten had, omdat mijn grootste wens nu werd vervuld.

1

Stella

Heden

‘Dat meen je toch niet,’ mompelde ik in mezelf toen ik in een wel heel lange rij voor de bakkerij van Jerry terechtkwam.

Ik hield er niet van om in rijen te moeten staan. Niet voor concertkaartjes, niet voor eten, niet voor aanbiedingen op Black Friday. Om eerlijk te zijn, deed ik altijd alle mogelijke moeite om rijen zo veel mogelijk te vermijden. Als er meer dan tien mensen voor me waren, was de kans groot dat ik het aan me voorbij liet gaan om het nieuwe populaire broodje kip te proberen. O, en die nieuwe sneakers die ik dolgraag wilde hebben? Een rij van vijftientig mensen? Dan koop ik ze volgend seizoen wel, dank je feestelijk!

Maar die zaterdagochtend stond ik toch in een bijzonder lange rij. Ik had bij Jerry maar twee dingen nodig, echt niet meer dan dat: één bosbessenscone en een zwarte koffie met twee klontjes suiker. Geen andere zoetstoffen, geen sprake van. Op zaterdagmorgen was het altijd nogal een onderneming om naar Jerry te gaan, want dan leek het wel of de hele wereld op zijn verse producten afkwam. Om acht uur ’s ochtends stond er al een rij tot om de hoek en pas om vijf over halfnegen schoof ik op naar de ingang.

Normaal gesproken ging ik op doordeweekse dagen in mijn pauze naar de bakkerij, als de drukte van de spits voorbij was. Ik

zag het niet zitten om op zaterdagochtend vroeg naar Jerry te gaan, maar die ochtend had ik weinig keus.

Steeds schoof de rij een stukje verder op, en het volgende moment stond er alleen nog een bijzonder lange man in een designersoutfit tussen mij en mijn missie. Ik was zo dicht bij mijn doel dat ik de bosbessen al bijna kon proeven. Zo dichtbij dat de donkere koffie al over een paar tellen op het puntje van mijn tong zou branden. Ik zag mijn doel in de vitrine vlak voor me staan: een schitterende, dikke bosbessenscone. Het was tevens de laatste. Ik had het gevoel dat het universum naar me omlaag blikte en een liefdevolle kus op mijn wang drukte.

Helaas had het universum een fout gevoel voor humor, want vervolgens gaf het me een klap in mijn gezicht toen de man die voor me was de laatste scone bestelde.

‘Nee!’ riep ik, en ik schoot voor hem langs alsof ik wilde voorkomen dat er een bom ontplofte. Ik blokkeerde hem en de vitrine alsof dat mijn hoogstpersoonlijke missie in het leven was. Mijn hart hamerde tegen mijn ribben terwijl mijn bruine ogen bijna uit mijn hoofd rolden. De winkelbediende en de man keken me aan alsof ik gek was, en... Nou ja, zo ver zaten ze er niet naast, maar mij kon het niet schelen hoe dwaas ik overkwam.

Het enige wat me kon schelen was dat ik verdomme die scone zou krijgen.

‘Sorry, ik heb niets kwaads in de zin,’ zei ik nadat ik mijn keel had geschraapt tegen de verschrikt kijkende winkelbediende. Ze was vast niet ouder dan zeventien. Achttien op een dag dat ze zich zwaar opmaakte. Ik draaide me om naar de man die voor me was, en toen onze blikken zich in elkaar haakten, dacht ik even dat ik zou flauwvallen. Hij leek heel veel op...

Nee.

Focus, Stella.

Ik plakte de vriendelijkste glimlach die ik kon opbrengen op

mijn gezicht en schudde mijn zenuwen van me af terwijl ik in de koudste blauwe ogen keek die ik ooit had gezien. Die ogen leken op de zee – als die zou bevroren en er ongestuurd uit zou komen te zien. Als ze op je gericht werden, trok er ook een ijzige kilte langs je ruggengraat.

Mijn hele lichaam huiverde toen ik in zijn blauwe ogen keek. Zijn houding bleef standvastig en stabiel. Ik geloof niet dat mijn ogen op hem eenzelfde effect hadden.

‘Eerlijk gezegd wilde ik graag die bosbessenscone hebben,’ zei ik. ‘Daar heb ik de hele tijd voor in de rij gestaan.’

‘Daar kan ik ook niks aan doen,’ grauwde hij. Zijn stem was diep en rokerig. Hoorde ik nou een vleugje van een New Yorks accent? Queens misschien? Of Brooklyn? Als kind liep ik er gek genoeg vaak over te dagdromen dat ik uit New York City kwam. Ik had iets te veel afleveringen van *Sex and The City* gezien en probeerde verschillende accenten uit die ik hoorde op YouTube.

Sommige kinderen gingen met mensen om; andere deden op hun slaapkamer accenten na.

De onbekende man stak de winkelbediende zijn creditcard toe, en ik mepte die uit zijn hand, zodat hij op de grond viel. Hij keek ernaar, sloeg toen zijn ogen naar me op, blikte weer naar de creditcard en vervolgens naar mij. Er trok een golf misselijkheid door me heen.

‘Sorry,’ mompelde ik.

‘Ben je helemaal gek geworden?’ beet hij me zwaar geïrriteerd toe.

De arme winkelbediende wierp een nerveuze blik naar achteren in de winkel, alsof ze hoopte dat iemand haar uit deze ongemakkelijke situatie kwam redden. ‘Eh... Mevrouw, het spijt me. U moet echt...’

‘Ik betaal u ervoor!’ onderbrak ik haar zonder me iets van het meisje aan te trekken. Kijkend naar de man haalde ik mijn

portemonnee uit mijn tas. ‘Wat kost die scone?’

‘Val me niet lastig,’ zei hij, en hij bukte om zijn creditcard op te rapen. Die wilde hij opnieuw aan de winkelbediende geven, maar ik sloeg hem weer uit zijn hand. Hij liet zijn stem dalen tot een geërgerde grauw, en terwijl ik een stap achteruit deed, voelde ik het vuur van zijn woede branden op mijn huid. ‘Luister eens even, mevrouwtje,’ gromde hij.

‘Nee, luister zelf! Die bosbessenscone is voor mij. Die was voor mij gereserveerd!’

‘Je kunt hier niets reserveren,’ zei de winkelbediende.

‘Hou je erbuiten!’ beet ik haar toe. Vervolgens fluisterde ik: ‘Sorry, dat was bot. Neem me niet kwalijk. Anders ga ik nooit zo tekeer, ik zweer het. Ik ben alleen...’

‘Niet helemaal goed bij je hoofd,’ mompelde de man.

Ik fronste. ‘Het is ongeleefd om zoiets te zeggen.’

‘Kan me niet schelen,’ antwoordde hij.

‘Best, hoor. Want het kan mij niet schelen dat het jou niet kan schelen. Het enige wat mij kan schelen is die scone.’

‘Dan had je maar eerder moeten komen,’ kaatste hij terug.

‘Dat wilde ik ook, maar ik zat vast in het verkeer en...’

‘Niemand heeft jou gevraagd om je zielige verhaal.’

‘Je begrijpt het niet. Ik...’

‘Nogmaals: het kan niemand iets schelen,’ verklaarde hij koeltjes, en hij bukte opnieuw om zijn creditcard op te rapen.

‘Hij heeft gelijk. En je houdt de boel op!’ riep een onbekende vanuit de almaar groeiende rij achter me.

Ik keerde me naar diegene toe en zei: ‘Ik heb hier even iets af te handelen met...’

‘Met haarzelf!’ merkte de ongevoelige man op nadat hij had betaald voor de bosbessenscone die van mij had moeten zijn. Hij pakte zijn koffie en scone en liep de winkel uit.

Mijn borstkas voelde alsof hij in brand stond toen ik de laatste

bosbessenscène het pand zag verlaten. Had Romeo zich zo gevoeld nadat hij zijn Julia had verloren? Nu begreep ik wat er door hem heen ging toen hij zei: “O, braaf farmaticus! Uw drank werkt snel... Zoo sterf ik met een kus.”

Wat zou ik er niet voor overhebben om die verdomde scène naar mijn lippen te brengen.

Ik zou graag zeggen dat dit de laatste keer was dat ik met die man te maken had, maar nee. Ik was veel te opgefokt om het daarbij te laten. Woest als ik op dat moment was, rende ik achter de onbekende man aan de winkel uit en riep: ‘Hé! Hé! Wacht!’

Over zijn schouder keek hij me geërgerd aan. Toen keek hij weer voor zich en liep door, zodat ik niet anders kon dan achter hem aan gaan. Hoe lang was die vent wel niet? Met één stap legde hij dubbel de afstand af die ik met mijn onhandige sukkeldrafje nam.

‘Neem me niet kwalijk!’ brulde ik toen hij het achterportier van zijn auto openmaakte, een heel duur uitziende auto met een chauffeur achter het stuur. Voordat het portier helemaal open was sprong ik ervoor. ‘Hallo, neem me niet kwalijk. Ik riep je.’

‘Ik heb geen tijd voor Californische dwaasheid, mevrouwetje.’

O, dus je komt zelf niet uit Californië. Duidelijk, meneertje Accent.

Ik toverde die ‘je moet wel van me houden’-glimlach tevoorschijn. ‘Ik ben Stella.’

‘Ik heb niet gevraagd hoe je heet.’

Oké, misschien dat hij toch niet van me hield.

Ik wilde doorgaan met mijn charmeoffensief, maar besloot toen over te stappen op een meer benaderbare houding, want ik wilde nog steeds dolgraag die scène hebben. ‘Jawel, maar het leek me makkelijker om elkaar bij de voornaam te noemen. Dat geeft deze ontmoeting een wat persoonlijker tintje.’

‘Ik doe niet aan persoonlijke tintjes.’

‘Nou, ik kan gelukkig van mezelf zeggen dat ik een professionaal ben als het op persoonlijke tintjes aankomt. Ik kan de leiding

nemen en jij kunt volgen. We kunnen al tangoënd een gesprekje voeren – zo van één, twee, chachacha.’ Vlak voor zijn neus maakte ik een paar danspassen. Hij vond het maar niks.

Uitdrukkelingsloos knipperde hij zes keer achter elkaar met zijn ogen. ‘Wegwezen!’

‘Maar...’

‘Ik heb afspraken waar ik heen moet, oké?’ beet hij me toe. ‘Dus wegwezen!’

‘Ik ga ook weg, ik zweer het. Als je me die bosbessenscone hebt gegeven.’

‘Je bent een psychopaat.’

‘Ja, oké, cool. Je kunt me noemen zoals je wilt. Zolang je me die scone maar geeft.’

Met tot spleetjes geknepen ogen grimaste hij en bromde: ‘Bedoel je deze scone?’ Hij keek omlaag naar het zakje met de scone dat hij in zijn hand had. Langzaam haalde hij die uit de verpakking en wreef er uitgebreid met zijn vingers over.

Mij kon dat niet schelen. Ik had op een openbare school gezeten en had op de basisschool veel aan appelhappen gedaan. Van bacteriën werd ik niet warm of koud.

‘Ja, die.’

‘O, oké.’ Hij stak me de scone toe, maar vlak voordat ik hem kon aanpakken, stak hij hem in zijn mond en werkte het hele ding in drie happen naar binnen. *Eén, twee, drie*. Kruidels vielen op de grond terwijl hij vlak voor mijn neus agressief het lekkers verorberde. Eerlijk waar, het grootste gedeelte kwam niet eens in zijn mond terecht. Die heerlijke bessen vielen op de stoep, en ik kreeg het gevoel dat hij me met zijn holbewonersgedrag een trap tussen mijn benen had gegeven.

‘Zou je nu weg willen gaan?’ vroeg hij met volle mond, kruidels sproeiend in mijn richting. Hij veegde de vuiltjes van zijn zwarte pak en trok hooghartig een wenkbrauw op.

‘Je bent... Je bent... Je bent een valse hufter!’ riep ik vol woede, walging en verdriet uit. Voornamelijk verdriet.

Wat was dit ontzettend verdrietig.

‘Ik ben geen hufter. Ik heb alleen maar hufterige neigingen,’ mompelde hij, waarna hij een zucht slaakte. ‘Waarom doe je dat?’

‘Doe ik wat?’

‘Huilen.’

‘Ik huil niet.’

‘Er komt vocht uit je traanbuizen. Dat heet huilen.’

Ik raakte mijn wangen aan en schudde mijn hoofd. *Nee maar.* Ik hilde. ‘Je had mijn scone niet moeten opeten,’ voegde ik hem toe, en ik stortte helemaal in. Wat had ik toch? Ik wist dat ik snel in tranen was, maar dit was een beetje belachelijk, zelfs voor mijn doen.

Hij fronste nog eens en wierp me een eerder bezorgde dan boze blik toe. Zijn lippen gingen vaneen, alsof hij iets troostends wilde zeggen, maar in plaats daarvan kneep hij ze weer samen, reikte naar zijn borstzak en overhandigde me zijn keurig opgevouwen zakdoek.

‘Bedankt,’ mompelde ik, en ik snoot mijn neus erin. Daarna gaf ik de zakdoek terug.

Hij grimaste. ‘Hou maar. En nu, voor de allerlaatste keer: kun je weggaan bij mijn auto?’

Ik zette een stap opzij.

Hij stapte in en trok het portier achter zich dicht. Vervolgens ging zijn raampje naar beneden en keek hij me aan. ‘Als je je er beter door voelt: die scone was niet eens zo lekker,’ merkte hij op voordat hij het raampje weer omhoog liet zoeven.

Zijn chauffeur reed weg en ik bleef alleen op de stoep achter, met slechts kruimels om me heen als herinnering aan de vreemdste interactie ooit. De interactie die ik, klaarblijkelijk, ongemakkelijk had gemaakt.

Ik deed mijn best om mezelf weer bij elkaar te rapen, ook al lagen mijn zenuwen aan flarden. Toen stapte ik in mijn auto en ging op

weg naar mijn volgende bestemming. Het deel van mijn dag waar ik het meest mijn hart voor vasthield. Kon ik maar gewoon weer in bed kruipen en de rest van deze dag overslaan, maar in het leven was er geen pauzeknop. Helaas ging de ene dag gewoon over in de andere, hoe hard je ook toe kon zijn aan een pauze.

En ze leefden nog lang en gelukkig... Of toch niet?

Stella heeft op jonge leeftijd haar moeder verloren en is opgegroeid bij haar moeders beste vriend Kevin. Na Kevins dood komt Stella erachter dat hij zijn vermogen aan haar heeft nagelaten, op één voorwaarde: ze moet voor zes maanden met zijn biologische zoon Damian getrouwd zijn.

Maar vanaf het moment dat Stella en Damian elkaar ontmoeten, weten ze dat ze elkaars tegenpolen zijn – zij is Assepoester en hij het Beest. Toch zijn ze gedwongen hun rivaliteit opzij te zetten en langzaam maar zeker weet de positieve Stella tot de gesloten Damian door te dringen.

Hun verleden zit vol nachtmerries; zal het Stella en Damian lukken om hun toekomst om te toveren tot een sprookje?

Bestsellerauteur Brittainy C. Cherry woont in Brookfield, Wisconsin en is al verliefd op woorden vanaf het moment dat ze kon praten. Ze staat bekend om haar emotionele New Adult-boeken, die al in meer dan achttien talen zijn verschenen. *Westenwind* is het derde deel in de aangrijpende Kompas-serie en volgt de mysterieuze Damian, de beste vriend van Connor.

Lees ook
in deze serie:

Z&K

